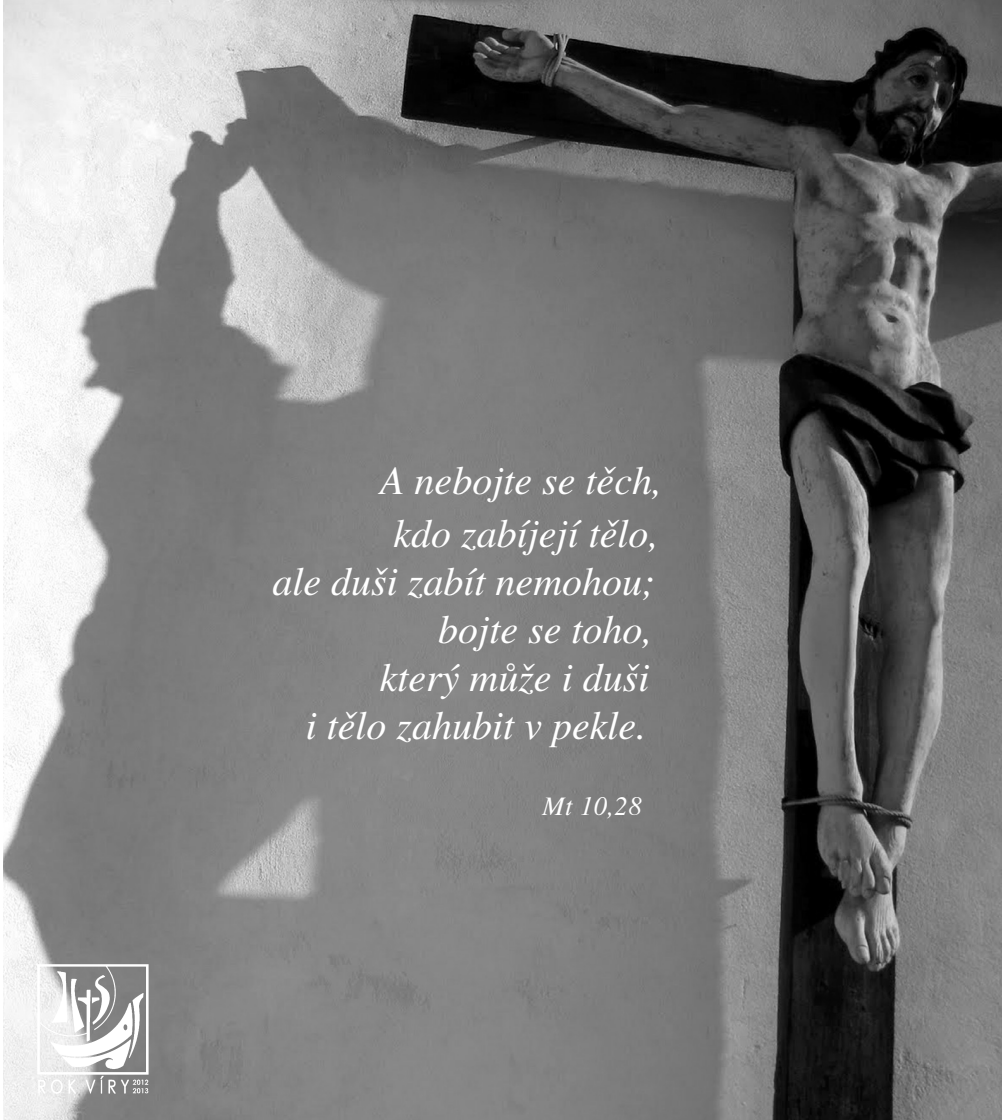

fchodoviny

KOSTEL SV. FRANTIŠKA Z ASSISI A KOMUNITNÍ CENTRUM BL. MATKY TEREZY

*A nebojte se těch,
kdo zabíjejí tělo,
ale duši zabít nemohou;
bojte se toho,
který může i duši
i tělo zahubit v pekle.*

Mt 10,28

VELIKONOČNÍ BOHOSLUŽBY

Kostel sv. Františka z Assisi

Praha 4 – Chodov

24. 3.	Květná neděle	8.00	mše svatá s žehnáním ratolestí
		20.00	mše sv.
26. 3.	Úterý Svatého týdne	18.00	mše sv.
		17.00–20.00	příležitost ke svátosti smíření
28. 3.	Zelený čtvrtek	17.00	mše sv. na památku ustanovení Eucharistie
29. 3.	Velký Pátek	17.15	pobožnost křížové cesty
		18.00	velkopáteční obřady
30. 3.	Bílá sobota	14.00–17.00	tichá adorace
		20.00	mše sv. (vigilie vzkříšení)
31. 3.	Zmrtvýchvstání Páně	8.00	mše sv.
1. 4.	Velikonoční pondělí	8.00	mše sv.

Komunitní centrum Matky Terezy

Praha 4 – Háje

24. 3.	Květná neděle	9.30	mše sv. s žehnáním ratolestí
		11.00	mše sv. s žehnáním ratolestí
28. 3.	Zelený čtvrtek	18.00	mše sv. na památku ustanovení Eucharistie
		19.30–0.00	tichá adorace
29. 3.	Velký pátek	11.00	pobožnost křížové cesty
		17.00	velkopáteční obřady
30. 3.	Bílá sobota	21.00	mše sv. (vigilie vzkříšení)
31. 3.	Zmrtvýchvstání Páně	9.30	mše sv.
		11.00	mše sv.
1. 4.	Velikonoční pondělí	11.00	mše sv.

Nový život – velikonoční dar

Sestry a bratři, prožíváme postní dobu, která je pro nás velkým Božím darem. Jsme Bohem pozváni na poušť, kde se během sedmi týdnů máme možnost procvičovat ve vnitřní svobodě. Pokud přijmeme toto pozvání, můžeme poznat pravdu o sobě, jak jsme stále závislí na mnohých věcech, někdo třeba na kávě nebo na dobrém jídle, někdo zase na alkoholu, na nějakém zvyku, na vztazích atd. Postní doba nás vybízí, abychom tyto naše zvyky porušili aspoň na nějakou dobu a vědomě žili jinak než obvykle. To nám pomůže si znova uvědomit, že jsme to my, kdo utváříme náš život a ne naše zvyky, druzí lidé či okolnosti. Můžeme začít opět opravdu žít.

Velikonoce v tomto slova smyslu mohou být pro nás oslavou nového života. Kristovo vzkříšení je

pozváním pro nás, abychom vyšli z hrobu našich smutků, strachů, sebelibosti a temnoty. Právě o Velikonocích můžeme doopravdy zkusit projeviti naši vnitřní svobodu, kterou nám Kristus znova daruje. Kristus nás tímto ujišťuje, že v nás není nic strnulého, co by nemohl probudit k novému životu, že v nás nejsou temnoty, do kterých by neproniklo jeho světlo, že neexistuje v našem životě ztroskotání, které by nevedlo k novému začátku. V době velikonoční budeme padesát dní oslavovat Kristovo vzkříšení, které je zároveň naším vzkříšením. Usilujme o to, aby se stále více otiskovalo do našeho života.

Přeji nám všem, sestry a bratři, abychom o Velikonocích prožili skutečnost, že jsme opravdu svobodní a že náš život může být účastí na plnosti Božího života. Přeji nám všem pravou svobodu, hlubokou lásku a opravdovou radost v Duchu svatém. *P. Mariusz, farář*

SLOVO REDAKCE

Milí přátelé,
v tomto měsíci budeme slavit Velikonoce. Připomínku Kristova vítězství nad smrtí. Jsem vděčná za dar víry v toto velké vítězství. Skrze víru a přijetí Ježíše do svého života mám podíl na Jeho životě, a tedy i na Jeho vítězství nad smrtí. V postní době mě oslovil verš z 1. Petрова listu (1P2,25) „**Jeho rány vás uzdravily. Vždyt jste bloudili jako ovce, ale nyní jste byli obráceni k pastýři a strážci svých duší.**“ Jsem ráda, že má duše má pastýře a strážce. Už nebloudím, u Něho je pokoj, radost, teplý domov. U Něho mohu v klidu spočinout, mohu se na Něho spolehnout, nikdo a nic mě nemůže odloučit od Jeho lásky. On dokonce střeží moje vycházení a vcházení. A přitom nejsem Jeho sluha a otrok, ale přítelkyně. On za mě dal svůj život. Vše z velké lásky, kterou si nezasloužím. Prostě je to tak a **já Tí, Bože, děkuji za to, že to vím, a že ti mohu na to odpovědět. Díky, že jsi můj pastýř a že Tí mohu patřit. Nechci jiného pastýře a strážce. Poznávám, že u Tebe je život v hojnosti, když Ty jsi nám světlem, spatřujeme světlo. Veď mě dál a přiváděj k sobě, prosím, další ovce, ať stále více duší zaslechne Tvůj hlas a odpoví Tí. Amen.**

Katka

Farní ples 2013

**„V KRISTU MÁME VYKOUPENÍ
SKRZE JEHO KREV, ODPUŠTĚNÍ
HŘÍCHŮ PRO JEHO NESMÍRNOU
MILOST.“**

EF 1,7

Draží přátelé, z nemocničního lůžka vás všechny zdravím. Vzpomínám na vás, na vaše milé tváře. Modlím se za vás. Víím, že to nikdy nemáme lehké, neboť přicházejí nemoci, různá trápení, bolesti, jak fyzické, tak mnohdy i psychické. Ale my vííme, že jako křesťané nejsme na tyto problémy sami, že je s námi Ježíš Kristus, ten, který odpovídá do našeho nitra: „Já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“ (Matouš 28,20)

V těchto dnech, kdy píší tyto řádky, již nejsem v berounské nemocnici, ale v nemocnici Milosrdných sester svatého Karla Boromejského. Kde budu ve dnech následujících ani sám nevím, snad na rehabilitaci v Kladrubech? Kdo ví, co nás všechno ještě čeká na cestě do nebeského království, kam jde cesta strmá a brána je úzká. Ale i ta cesta je v plánu Božím, tak žádný strach!

A tak se chci zastavit ve zdejší křesťanském prostředí sester boromejek. Kdo to byl vůbec svatý Karel Boromejský? Žil v 16. století. Narodil se 2. října 1538 na hradě Arona na jižním konci jezera Lago Maggiore v Lombardii v severní Itálii, který patřil hraběcí rodině Boromeů. Vystudoval práva a jeho strýc papež Pius IV. ho pozval do Říma a jmenoval ho kardinálem. Přijal kněžské a biskupské svěcení. Později se stal arcibiskupem milánské arcidiecéze. Staral se o chudé a nemocné, zvláště v době moru dával svou osobní statečnost příklad ostatním. V modlitbě nacházel Karel Boromejský smysl svého života a sílu ke své práci. Nikdy neopomíjel slavení mše svaté. Jestliže byl během dne zaneprázdněn, modlil se v noci. Často se stávalo, že předtím než udělal nějaké důležité rozhodnutí, strávil celou noc na modlitbách. Svatý Karel Boromejský je známý také svojí kajícíností a schopností obětí. Pokora a trpělivost, kterým se učil od Ukřižovaného, poznamenaly jeho vztah ke každému, koho potkal. Vždy se také snažil prohlubovat eucharistickou úctu, aby se šířila ke každému člověku. Karel Boromejský zemřel 3. 11. 1584 v Miláně a byl pohřben v milánské katedrále. Za svatého byl prohlášen v roce 1610. Spolu se svatou Terezií z Avily, Ignácem z Loyoly nebo Filipem Neri, patří k nejznámějším světcům 16. století.

A odkud k nám přišly sestry boromejky? Na počátku vzniku české větve stála iniciativa Aloise Petra Klára, profesora pražské univerzity, který v Praze založil ústav pro nevidomé a toužil těmto lidem dát citlivou mateřskou péči. Tento záměr se podařil až jeho synu Pavlu Aloisi Klárovi. Spolu s dalšími příznivci oslovil Kongregaci Milosrdných sester svatého Karla Boromejského v lotrinském městě Nancy. Po dlouhém vyjednávání francouzské sestry souhlasily, že podpoří vznik nového mateřského domu v Praze, najdou-li se v Čechách ochotné dívky, které by v Nancy vstoupily do noviciátu.

Roku 1837 se vrací čtyři dívky z Nancy. Jedna z nich, Matka Terezie Helvigová, se stala první generální představenou v Čechách. S podporou sourozenců Františka a Heleny Lobkowiczových si založily vlastní dům – mateřinec – v nemocnici Pod Petřínem na Malé Straně. Sestry boromejky působily v nemocnici až do svého odsunu 15. 8. 1952. Od srpna 1990 začaly znovu pracovat v nemocnici.

Kostel svatého Karla Boromejského je spojen s historií Kongregace Milosrdných sester svatého Karla Boromejského. Poprvé v životě jsem se dostal

právě do tohoto kostela, a po téměř půl roce jsem byl opět na mši svaté. Duchovní žízeň mne táhla k oltáři. Ještě plněji jsem si uvědomoval hodnotu a sílu mše svaté.

V duchu jsem si promítal 13. kapitolu Janova evangelia, když Ježíš začíná svým učedníkům umývat nohy a kdy přichází také k Petrovi. Tak přichází při každé mši svaté ke každému z nás, aby i nám umyl nohy. Možná, že se někdy také bráníme tomu, aby Ježíš umyl naše nohy. Možná, že se někdy také bráníme tomu, abychom jednali jako On. Proto Ježíš pokládá osobně každému tu důležitou otázku: „Chápete, co jsem vám učinil? Jestliže tedy já, Pán a Mistr, jsem vám umyl nohy, i vy máte jeden druhému nohy umývat. Dal jsem vám příklad, abyste i vy jednali, jako jsem jednal já.“ Z těchto slov je potřeba velmi se poučit, ale také podle nich jednat. Jistě to není jednoduché, ale je potřeba se o to stále snažit svým životem.

Při mši svaté vidím v presbytáři kříž a tělo Krista, které je nejenom tady v tomto kostele, ale také u nás v kostele svatého Františka a také u Matky Terezy v Komunitním centru. Z tohoto pohledu mám pocit vnitřního spojení s vámi se všemi. Současně si také hluboce uvědomuji, jak je důležitý Kristův kříž pro každého člověka. Až budete na Velký pátek uctívat kříž, spojte se se všemi křesťany na celém světě. Neboť v Kristově kříži je jediná naděje a záchrana pro lidstvo dnešní doby i doby budoucí. Vždyť na konci všeho dění je slavné Kristovo vzkříšení. Proto ať vždy velikonoční radost září do vašeho života.

Váš jáhen Pavel Urban

(Na obrázku je kříž z presbytáře kostela sv. Karla Boromejského při mateřinci milosrdných sester sv. Karla Boromejského s tímto nápisem.)

ZPRÁVY Z KCMT

Milí farníci, blíží se nám jaro a to v KCMT znamená, že už nebude starost s odhrabáváním sněhu a s tím, kolik a jak topíme, na druhou stranu se blíží Velikonoce a je potřeba mít to tu pěkně uklizené. Proto bych na vás chtěla apelovat, abyste přišli 9. března na brigádu do KCMT nebo nabídli svou pomoc s předvelikonočním úklidem, jak v KCMT, tak v kostele sv. Františka. Na pastorační radě bylo téma brigád a potřeby zapojení se několikrát zmiňováno. Rada pak chápe tyto brigády víc než jak snadněji umýt okna a vyplít záhony, spíše jako možnost poznat se s ostatními farníky, popovídat si a udělat společně kus dobré práce. Byli bychom rádi, když budete takto přistupovat k brigádě i vy. Děkujeme!

V březnu nás čeká další výstava a jsme s Lucíí rády za zpětnou vazbu od vás, která je většinou pozitivní. Prostor se tím nejen okrašluje, ale dostává i další rozměr. A když mezi výstavami jsou zdi holé, působí až nezvykle smutně. Doufáme, že i vy, farníci, jste s výstavami spokojeni a jste rádi, že se chodby KCMT využívají i k tomuto účelu.

Jak jsem psala již minule, rozhodli jsme se vedle adventních koncertů přidat ještě postní a velikonoční koncerty. Vstupné stále necháváme v dobrovolné výši, protože si myslíme, že to je součástí našeho poslání, mít dveře otevřené. Nicméně naši posluchači vstupné dobrovolně platí a například adventní koncerty po odečtení honorářů nebyly v mínusu. Se vstupným dobrovolným se také naskýtá možnost, že tyto koncerty doporučíte svým kamarádům nebo své sousedce. Neváhejte přijít, neváhejte zvát.

V březnu také proběhne další ze Zastavení u Matky Terezy, kde se tentokrát bude povídat o Jaroslavu Foglarovi. Připravené nebo v přípravě jsou i další povídky, ale pokud byste měli nápad, koho bychom mohli pozvat, neváhejte se nám se svým tipem sdělit.

*S přáním pěkného jara
Marie Špinková, ředitelka KCMT*

Zprávičky z Farní charity

Vážení přátelé, na přelomu letošního ledna a února jsem byla na školení pro manažery neziskových organizací. Sešlo se nás 12 ze stejného počtu neziskovek z celé republiky. Jako každé, když se sejdou pracovníci neziskovek, jsme v kuloárech diskutovali o problémech se zaměstnanci, klienty, provozem a samozřejmě i o financích. Všichni jsme s napětím čekali na vyhlášení dotací Ministerstva práce a sociálních věcí, které pro mnoho neziskových organizací tvoří hlavní zdroj financí. Měla jsem z MPSV informaci, že výsledky budou zveřejněny na webových stránkách 31. ledna dopoledne. Tak jsme se všichni o polední pauze sesedli kolem mého notebooku a se zatajeným dechem jsme čekali, jak to dopadlo. Výsledky jsme na webových stránkách MPSV opravdu našli. Samozřejmě jsem si nejdříve našla dotaci, která byla přidělena naší Farní charitě. S úlevou, protože my jsme dotaci dostali téměř v plně požadované výši, jsem začala hledat výsledky kolegům.

Pracuji v Charitě 13 let. Přestože začátkem každého kalendářního roku zažíváme finanční krizi, nikdy jsem si vlastně nepřipustila, že bychom nedostali dotace a museli své projekty ukončit. Teď jsem byla nucena 4 kolegům sdělit, že nedostali ani korunu. Dalších 6 organizací dostalo výrazně méně peněz, než v letech předchozích. Jen my a jedna

další organizace jsme dostali víc než v roce 2012. Bylo pro mě opravdu těžké seznámit kolegy s tvrdou realitou. Už během kurzu se někteří dozvěděli, že jejich organizace nebo projekty končí. A tak se po zbytek kurzu řešili i existenční problémy, otázky hledání práce, samozřejmě strach o budoucnost klientů. Byla jsem na školení jediná z Prahy a situace mimo hlavní město je výrazně složitější. K dispozici nejsou ani pracovní místa, ani často není dostatečná nabídka potřebných služeb.

Uvědomila jsem si, jak je naše práce pozeňaná. Jistě, peníze z dotací přijdou začátkem dubna, ale už víme, že přijdou. Taky nám v této krizové době téměř denně chodí finanční dary. Lidé se ptají, jak se situaci vyvíjí. Mnozí mě ujišťují o tom, že na nás myslí v modlitbách. A tak máme na rozdíl od kolegů z civilní sféry v zádech velkou oporu ve vás věřících. Ráda bych napsala, že si to uvědomujeme a jsme vám za ni vděční.

Jsmo samozřejmě rádi, že své služby můžeme provozovat bez omezení i po celý rok 2013. V současné době je o ně veliký zájem. Dlouhodobě máme v péči okolo 105 klientů, což je historické maximum. Stále nám volají noví zájemci o službu a kolegové, kteří vedou jednotlivé projekty, často marně přemýšlí, kam do rozpisu nové klienty umístit. Občas se i stává, že musí rodina pár dní počkat, dokud se někde neuvolní místo. Naše terénní služby se tak stále pomalíčku rozrůstají. Máme z velkého zájmu o naše služby samozřejmě radost.

Od 1. března 2013 zavádíme novou službu, která doplní naši komplexní domácí péči – budeme zajišťovat i dovozku obědů. Reagujeme tím na časté požadavky ze strany našich klientů. Prozatím budeme dovážet pouze normální dietu, tedy dietu č. 3. Jídlo se bude vozit ze základní školy Na líše v Praze 4. Škola vaří každý pracovní den polévku, nabízí výběr ze dvou hlavních jídel, ke každému jídlu je ještě moučník, kompot nebo salát. Jídelní lístek je k dispozici na webových stránkách školy několik týdnů dopředu a pracovník, který bude obědy ke klientům vozit, přiveze vždy vytištěný jídelní lístek, aby si klienti mohli vybrat obědy na následující týden. Jídlonosiče klientům zapůjčíme. V tomto okamžiku máme 7 zájemců o dovoz obědů z řad našich klientů. Doufám, že se služba dovozu obědů ujme stejně dobře jako služba dopravy.

Přeji vám všem krásný a pokud možno již teplý a slunný březen.

Eva Černá

Jednou mi táta pustil nahrávku písně, kterou při nějaké příležitosti zpíval sbor papeží Janu Pavlu II. Chytila mě tehdy za srdce: byla velmi expresivní, gradující a dojemná. Už nějaký čas jsme přemýšleli, jestli nenastal čas zkusit se scholou navčít něco netradičního. Modlitba Matky Terezy, jak se tato píseň jmenovala, by pro nás rozhodně byla výzvou, kterou stojí za to přijmout.

Hned mě ovšem přepadly pochybnosti, jestli budeme schopni poradit si s anglickým textem. Táta byl ale oproti mně velmi optimistický. Rozhodli jsme se tedy poslat členům scholy nahrávku, aby si ji ještě před zkouškou poslechli. Přestože si někteří zpěváci nejprve nebyli jisti, jak se s angličtinou popereme, nakonec si píseň všichni zamilovali. Následující zkoušky jsme začínali kromě rozezpívání i malými lekci angličtiny, a než jsme se rozešli, volili jsme často na zakončení večera právě tuto modlitbu – nyní už v češtině, protože překladu se bravurně zhostila moje švagrová Veronika.

Vybrali jsme si první neděli po vánoční době a při mši svaté v KCMT jsme Modlitbu Matky Terezy za doprovodu klavíru, flétny a houslí s trochou nervozity představili. Dost možná to byla v ČR její premiéra. Nebylo to dokonalé, ale několik lidí se nám po mši přiznalo, že uronilo slzu. Doufáme, že ne hrůzou. Když nás pak otec Mariusz poprosil, jestli bychom mu píseň nezaspívali znovu, byla to pro nás radost, protože tuto modlitbu máme prostě rádi.

Chceme se s vámi o ni také podělit.

Při této příležitosti bych chtěla povzbudit zejména pány, kteří by měli chuť posílit tenory či basy v naší farní schole, ať kontaktují pana Lásku:

vojtech.laska@seznam.cz.

Zkoušky se konají ve středu od 19.30h v KCMT, boční vchod vpravo od hlavního, zvonek Altera Pars.

Magda Lásková

JEŽÍŠ JE MŮJ ŽIVOT

Text: **Matka Tereza z Kalkaty**
Hudba: **Marco Fristina**
Překlad: **Veronika Lásková**

***Pán Ježíš je slovo mých úst,
pravda, kterou všem toužím říct.
On je cesta, po níž chci jít,
je světlo mých cest,
Můj život, můj svět.***

***Je láska, co nás k sobě zve,
radost, kterou můžeme sdílet,
obětní dar, s nímž přicházíme,
je pokoj všech lidí,
je života chléb.***

***Je hladový, co máš mu dát jíst,
má žízeň a potřebuje pít.
Nahý čeká, kdo šaty mu dá.
Na ulici spí, nemá kam jít.
Je nemocný, co shání lék,
touží po lásce, v samotě strádá.***

***Je slepec, co máme ho vést,
je němý, potřebuje náš hlas.
Je chromý, který se chce opřít,
vězeň, který čeká,
stařec, jenž je sám.***

***Je nechtěný, co máš se ho ujmout,
malomocný, potřebuje omýt,
žebrák, jemuž úsměv máme dát.
Je prostitutka a narkoman,
jimž pomocnou ruku máš dát
a v Kristu se jejich přítelem stát.***

***Ježíš je můj Bůh a má láska,
Jen On je můj život, jen s ním chci být.
Ježíš je mé všechno,
Bez něj nemám nic, vůbec nic.***

VIDÍM PŘED SEBOU ČLOVĚKA V NOUZI...

ROZHOVOR INSPIROVANÝ VÝSTAVOU

Kdo se tam neocitl, neumí si vůbec představit, jak to tam vypadá, a nejspíš by se tam ani nechtěl dostat. Řeč je o pobytu ve vězení. V naší farnosti žijí skromní manželé Eva a Jan Carbolovi, kteří se rozhodli pomáhat těm na okraji, kterých se ostatní bojí, a snaží se jim vyhnout a možná je mají v nenávisti pro to, co udělali.

Evi, jak se člověk skrze dopis dostane k tomu, že jezdí s žáky devátých tříd pravidelně na exkurze do věznic?

To bylo v době, kdy byl ředitelem farní Charity Ing. Jaroslav Hnátek. Snažil se nás farníky zapojit do činnosti a několikrát vyzval, abychom zůstali po měši v kostele. My jsme většinou hned odcházeli. Doma jsem tenkrát měla 5 dětí a ochrnutou maminku. Jednou jsem se ale rozhodla, že zůstanu. Žádná z nabízených činností (šatník, kurs sv. Zdislavy) nebyla pro mě. Poslední nabídka byla odnést dopis, který přišel z vězení na faru, otci Vlasákovi k Alžbětinkám. To bylo ono. Dopis odnesl Jeník a dál se nic nedělo. O pár týdnů později přišlo pokračování. Na farnost dorazil jiný z vazební věznice bez konkrétního adresáta. Dvacetiletý mladík (podle jména Róm) čekající na soud, měl za sebou několik pokusů o sebevraždu a chtěl si dopisovat. Ředitel Charity usoudil, že „přes dopisy je tu Eva“ a já si domů odnášela druhou obálku a těšila se – dopisy totiž píšu ráda.

Nezůstalo u dopisování si s jedním odsouzeným. Víme, že dnes máš více než čtyři tisíce dopisů... A také nezůstalo pouze u dopisů, časem jste začali s manželem vězněné také navštěvovat. Jaká byla tvá vůbec první návštěva?

Vzpomínka na první návštěvu ve vězení je bolestná i po dvaceti letech. Pavel (autor prvního dopisu, na který jsem odpovídala) mě pozval na návštěvu. Nebylo to lehké rozhodování vystoupit z anonymity a stát se tak zranitelnější i s celou rodinou. Nakonec jsem šla. Očekávala jsem, že budeme sedět 3 hodiny u stolu a povídat si. Místo toho jsem po osobní prohlídce usedla mezi ostatní rodinné příslušníky, kteří přijeli za svými dětmi, do jedné z kóji. Rozsvítlo se světlo, na opačné straně se otevřely dveře a do krcálku všoupl dozorce vyčouhlého, hubeného romského kluka. Rozhovor přes sklo skrze vězeňský telefon skončil nečekaně po půl hodině. Sluchátko bez varování oněmělo, světlo zhaslo. Pavel i já jsme se postavili a přitiskli svoje

dlaně na sklo. Když ho strážný odváděl, oba jsme měli v očích slzy. V tu chvíli jsem se zařadila mezi ostatní maminky, které tohle musejí prožívat. Už vím, jak jim je, jakou bolest cítí.

Časem se moje kontaktní adresa dostala i k dalším odsouzeným. Odpovídala jsem po nocích všem a v domněnku, že budeme moci snáze „naše kluky“ navštěvovat, jsme vstoupili do Vězeňské duchovenské péče.

Vím, že jste pak jezdili do dvou věznic pravidelně. Jak k tomu došlo?

S manželem jsme začali jezdit jako „rodinní příslušníci“ za čtyřmi odsouzenými do Příbrami. Když jsme takhle přijeli asi potřetí, oslovila nás sociální pracovníce a poprosila, abychom tam začali jezdit pravidelně jednou za 14 dní i kvůli ostatním vězňům. Obávali jsme se toho, neměli jsme žádné zkušenosti. Přesvědčila nás, abychom sem přijeli s evangelickým farářem Honzou Klasem a podívali se, jak to dělá on. Do návštěvní místnosti přivedli 5 vězňů a ne 500, jak jsme si mysleli. Atmosféra byla přátelská, tak jsme si řekli, že to také zvládneme. Příště už jsme přijeli samostatně. Usoudili jsme, že si s vězňými budeme povídat o běžném životě, který jim tak chybí. Vrtalo jim hlavou, proč za nimi jezdíme a trávíme s nimi čas. Tady byl prostor mluvit o naší víře. Nechali jsme na nich, aby přemýšleli o životě bez krádeží, o skromnosti, vztazích, o tom, jak by si vlastně představovali život po propuštění. Že člověk nemusí mít všechno, co chce, a přece je spokojený a šťastný.

Tady bych citovala jednoho z bývalých recidivistů Julia Csányiho (viz. rozhovor zveřejněný v 2. čísle časopisu Belmondo): „Dalo se s nimi mluvit o čemkoli, nejen o drogách, kurvách a zbraních jako s lidmi z podsvětí. Nikdy do mě necpali žádný náboženství a taky mě nikdy nesoudili. Brali mě takového, jaký jsem, to bylo pro mě asi nejdůležitější.“

Vzpomínám si, že jsi také v naší farnosti zorganizovala sbírku pro vězně...

Ano, jak ve své korespondenci, tak i v posílání balíčků jsem se snažila vězňům udělat radost. Ve věznicích jsme poznali spoustu lidí, kterých se nikdo řadu let obyčejně lidsky nedotkl a nemluvil s nimi jako s rovnocennými. Personál věznice má své předpisy, jak jednat, a když vězňům nemají nikoho blízkého, který by za nimi přijel na návštěvu, žijí v nepřirozeném prostředí, které je lepšími neudělá. Snažila jsem

se jednat otevřeně a nepodporovat je v pokryteckém pochlebování, jak jsou šťastní, že dostali duchovní literaturu. Takže jsem jim kromě mýdla, zubní pasty a šampónu, chtěla poslat to, co opravdu chtějí. Zorganizovala jsem sbírku levného tabáku, kávy a známek – navzdory pohoršeným pochybnostem některých lidí, zda je takové počínání vůbec výchovné.

Vraťte se ale k vašim návštěvám věznic. Nezůstalo pouze u Příbrami...

Přibrali jsme si ještě Vinařice. Jednou za 14 dní jsme jeli do Příbrami a za další dva týdny do Vinařic. Návštěva trvala od rána do pěti odpoledne. Kluci byli raději bez oběda a povíдали si. Bylo to fyzicky náročné, ale mě to nabíjelo. Manžel býval se skupinou asi dvaceti chlapů buď v učebně, návštěvní místnosti nebo kapli, povíдали si a probírali i věci víry – spíš na osobním příkladu nebo odpovídal na jejich otázky, pokud si četli z Písma a něco jim nebylo jasné. Často to byly zajímavé debaty, které vtáhly všechny přítomné. Mnohokrát projevíli přání pomodlit se na závěr za ně i jejich rodiny. Já byla v jiné místnosti a po jednom za mnou chodili a svěřovali mi své starosti, co nemohli říci před ostatními. Poznala jsem, že potřebují také ženský pohled na svou situaci. Často si mylně mysleli o svých partnerkách, které nechali venku, že je podvádějí, a kvůli tomu za nimi nejezdí a nepíší tak často. Vůbec si neuměli představit, že ony mají daleko těžší situaci, že zůstaly samy, musí zabezpečit rodinu, starat se o děti, čelit nepřátelským reakcím okolí. Na konci setkání jsme se pak všichni zase sešli v jedné místnosti a jednotlivě se s každým rozloučili. To, že jsme tam jezdili v páru, bylo pro ně svědectvím o tom, že stojí za to vytvářet a udržovat dobré partnerské vztahy.

Postupem času se začali vracet první kluci zpět do světa...

Zhruba po třech letech dopisování a návštěv propouštěli prvního kluka na svobodu. Zdeněk mi psal, že nemá vhodné oblečení na výstup a že by byl rád, kdybych pro něj přišla, až bude vycházet k bráně Pankráče. Takže jsem mu poslala balík s oblečením a slíbila, že pro něj přijdu. Pak jsem si uvědomila, že je něco jiného si s ním povídat ve vězení, kde jsem se cítila v bezpečí nebo si s ním dopisovat a druhá věc je, být s ním ve světě, kde už nejsem já a hlavně moje rodina tak chráněna. Dodnes vzpomínám, jak na mne koukali lidé ve frontě na výpis z rejstříku

Zdeněk Anděl – věznice ve Valdčicích

trestů, když jsem na „svého“ prvního čekala u brány. V kavárně jsem pak trnula, že si kvůli horku sundá bundu a všichni uvidí, že tu sedím s potetovaným kriminálníkem. To ještě nebylo tetování moderní. Neprozřetelně jsem mu totiž poslala košili s krátkým rukávem. No a stalo se. Bylo to, jako když dopadne bomba – všichni šéfové a sekretářky popíjející kafečko si ihned přendali tašky a kabelky dál od nás. Chápala jsem to, ale taky mi došlo, jak jsou propuštění a jejich rodiny doživotně stigmatizováni.

Co se dělo dál s těmi, kdo se na vás obrátili po propuštění?

Těm, které jsme osobně znali z návštěv ve věznici, dával práci manžel ve své stavební firmě. Velká škola života! Některým jsme sháněli bydlení a práci jinde, dovezli jsme je do Emaz – azylový dům v Rychnově nad Kněžnou, který založil pan biskup Zahradník. Pokoušeli jsme se udobřovat je s původní rodinou. Když už jsme nestačili pomáhat ze svých zdrojů, požádala jsem ředitelku Charity o pomoc. Mnoho kluků se za ta léta do vězení několikrát vrátilo. Nechápala jsem to, ale dnes už vím, že rozhodnutí žít normálně ve společnosti nezávisí jen na nich. Odcházejí do civilu s velkými dluhy, bez naděje na získání zaměstnání, a pokud je nepřijme rodina nebo ji nemají, stávají se z nich bezdomovci. To pak samozřejmě i s tím, že nemají kolem sebe přátelské a vstřícné prostředí, vede k recidivě. Už nekrouťím hlavou, když v TV říkají, že ten nebo onen jde do vězení po osmé.

Přesto jsme mohli zažít několik „záračných uzdravení“ kluků, kterým by asi většina lidí včetně nás moc nadějí nedávala. Jejich život a těžkosti, které musejí

překonávat, by vydalo na román. Vídám se s nimi často, povzbuzení potřebují stejně jako konkrétní pomoc. Hlavní kus práce je ale na nich samotných.

Co je pro tebe takovým mementem?

Nebezpečí vězení se týká kohokoliv. Je třeba se o to téma zajímat, nebýt lhostejný. Stačí těžší dopravní nehoda, v nouzi uvedený špatný údaj na půjčce, klukovina nebo přijatý úplatek, jak poslední dobou slyšíme čím dál častěji, a člověk se ocitne za mřížemi. Konečně je to věcí každého daňového poplatníka – **deně stojí jeden vězeň 1000 Kč.**

Kdy vlastně vznikla myšlenka prevence kriminality?

Jednou po návštěvě kostela mi blesko hlavou, jak je snadné skončit ve vězení. Tak co kdybych zkusila mladým ukázat, jak to v kriminále vypadá? Třeba by je to přimělo dávat si větší pozor na to, co dělají, s kým kamarádí. Poznali by, jak těžký je trest vězení. Chtěla jsem, aby také pochopili skutečnost, že polovina trestu je vězení, ale po propuštění přichází druhá půlka trestu – možná ta horší. Když má člověk totiž záznam v rejstříku trestů, těžko shání práci, pak nemá samozřejmě peníze a nemůže ani platit byt a dluhy, které s sebou z vězení přináší. Zůstává tak na ulici, a aby mohl přežít, začne krást a znovu se dostává do vězení. Je to kolotoč, ze kterého skoro nejde vyskočit.

Během minulého měsíce jsme na chodbách KCMT viděli výstavu Vězeňské memento. Pod některými fotografiemi vězňů byly jejich vlastnoruční dopisy nebo vzkazy právě pro mladistvé. Jaké jsou reakce dětí, které s vámi navštíví nějakou věznici?

Uvedu postřehy: ... „Celá přednáška na mě působila velice poučně. Už dříve jsem věděla, že vězení je peklo na zemi. Teď se mi to jen potvrdilo. Pochopil jsem, že člověk je donucen dělat věci, které by nikdy nedělal. Po pobytu ve vězení člověk v mnoha případech není schopen vrátit se k normálnímu životu.“ Nebo další reakce po výjezdu do Protialkoholní léčebny Bohnice: ... „Poučil jsem se o hodně věcech, které jsem nevěděl. Zážitek s pacientkami odvykacího centra byl velmi silný a myslím, že je to mnohem účinnější než nějaké přednášky. Za všechny roky „soukání“ do nás, že drogy jsou špatné atd. si myslím, že to bylo tak působivé, že

na to nikdy nezapomenu a žádné další poučování nebude rozhodně zapotřebí. Děkuji Pepa.“

Jak vlastně s PRAKEM (sdružení, které jsi v roce 2003 založila) prevenci kriminality uskutečňujete?

Důležitá je výchova v rodině, ale každý rodič ví, že to někdy nestačí (doma není nikdo prorokem). V mnoha rodinách není na rozhovory s dětmi čas. Proto jsme se vydali do škol. S dětmi pracujeme od 3. tříd, kdy se zaměřujeme na hodnoty života a vztahy. Jejich vědomosti postupně rozšiřujeme dalšími programy ve vyšších třídách. Máme výborné lektory. Výjezdy do věznic jsou pro 15leté žáky 9. tříd, studenty gymnázií a SŠ. Ti také mohou navštívit Speciální MŠ, PL Bohnice, Pracovní tábor Vojna, Terezín. Vše s odborným výkladem lékařů a zaměstnanců. Dlouhodobě spolupracujeme s cca 40 školami v Praze. Největším problémem je shánění finančních prostředků. Zájem škol je veliký. Podáváme granty, spolupracujeme s jednotlivými MČ a snažíme se získávat sponzory. Lec-kdy „přežijeme“ jen díky tomu, že do sdružení zapůjčíme vlastní úspory a pak doufáme, že to nějak dopadne. Lidé a zvláště politici, kteří brojí slovy proti korupci a kriminalitě, nemají zájem prevenci podporovat. Není to oblast, v které by se mohli zviditelnit.

Možná se spousta lidí diví, jak můžeš mít přátelský vztah s někým, kdo ublížil jinému? Jak ty sama hodnotíš roky strávené pomocí vězňů?

Vídám před sebou jen člověka, který je v nouzi. Ví, co udělal, a mohu s ním o tom svobodně mluvit, říkat mu, co si o tom myslím, jak se cítí jeho oběť, její

rodina a jak ho vidí ostatní. Moc ho nešetřím. Ale také mu chci alespoň jednou za život udělat radost jen tak, protože ho mám ráda. Oni jsou zvyklí, že něco je vždy za něco. Že za všechno se musí platit. Takto vidí i vztahy. Trpěla jsem celý život panickým strachem ze zlých lidí, měla úzkost, že mě někdo přepadne, bála se vycházet z bytu. Službu vězňům a propuštěným a sílu k ní jsem přijala jako darovanou. On vybral toho nejslabšího a podle mne nejmíň vhodného. Když mě sevřel strach o rodinu, učila jsem se na něho spoléhat, modlit se, prosit a děkovat. Jsem vděčná, že jsem mohla 20 let prožít právě takto.

Chtěla bych všechny poprosit, modlete se za tyto chudáky, kteří se třeba jen díky hlouposti, nerozváženosti, špatné rodině nebo i nevyčlově v dětských domovech, dostali do této situace a často se do věznic vrací. Jednou je musí pustit na svobodu a je důležité, jací budou, až se vrátí mezi nás. Modlete se i za děti, aby je tento osud nepotkal.

Milá Evo, děkuji za tvůj čas a tvé sdílení. Ať vám Pán stále pomáhá. Katka

Fotografie: MILAN JAROŠ

Pokud vás činnost Sdružení PRAK oslovila a chcete ji podpořit, zasílejte, prosím, své příspěvky na číslo účtu 185503930/0300. Další informace se můžete dozvědět na: www.Prak-prevence.cz

NASLOUHAJÍCÍ MLČENÍ

Jedno staré arabské přísloví říká: „Kdo se chce zabývat Bohem, potřebuje deset věcí: devětkrát mlčení a jednu samotou.“ Mlčení a samota – dvě činnosti, kterým se lidé vyhýbají, protože si zvykli na všudypřítomný hluk na ulici, v samoobsluze, doma i ve svém nitru. Ticha se přímo bojí, a proto mluví většinou o zbytečnostech, a tak to jde pořád dokola. Jenom ne ticho, které by nutilo k zamyšlení o smyslu života, práce a starostí a o hlubších pravdách, které svědčí o kráse a účelnosti všeho stvoření. Kniha Moudrosti (18,14n) připomíná: „Když totiž všude zavládlo hluboké mlčení a noc ve svém běhu byla v půli cesty, tvé všemohoucí slovo se náhle sneslo jako nelítnostný bojovník z královského trůnu na nebesích doprostřed země odsouzené k záhubě.“

Do tvůrčího ticha vložil Tvůrce své slovo, aby vneslo do chaosu a nevěry božský řád odpuštění a pravdy.

Když jdeme tiše přírodou, vnímáme její krásy očima i srdcem, a ona nám zjevuje své bohatství. Naopak se uzavře před tím, kdo stále mluví, navenek i v myšlenkách, ochuzuje sebe i druhé a šíří neklid, a navíc neuslyší tichý Boží hlas. Mlčet neznamená být němý a ignorovat všechno, co se kolem nás děje. Právě mlčení je protějškem pravého mluvení. Stejně jako vdechujeme, abychom žili, a vydechujeme, obojí – ztišení i řeč – náležejí k dennímu životu. Když mluvíme s druhými, vstupujeme s nimi do určitého společenství a už tím je považujeme za své bližní. Slovo řečené v pravý čas nám pomáhá v životní orientaci a osvobozuje nás ze sevření osamocení. Ale musí to být **pravé slovo** a být v živém vztahu k mlčení. Z toho vyplývá, že jen ten, kdo se dovede ztišit, dovede opravdu mluvit.

Albino Luciani, pozdější papež Jan Pavel I., jednou pozoroval na milánském nádraží nosiče zavazadel, který usnul opřen o náklad svého vozíku. Kolem jezdily vlaky, skřípaly brzdy, a přesto ho hluk mnoha ces-

tujících a hlášení odjezdů a příjezdů vůbec nerušily. On spal dál, jako by chtěl říci: „Dělejte, co chcete, já potřebuji klid.“ Luciani se přiznal, že tento muž byl pro něho napomenutím: „Uprostřed hluku a štvání světa zůstaň kým jsi. Nenech se přetvořit v pouhý nástroj, nestaň se otrokem cizích názorů a módy. K prospěchu duše si vytvoř trochu ticha. Hluk nepřináší nic dobrého, dobro nedělá přeče žádný hluk.“ Na onom nosiči ho zřejmě fascinovala schopnost zůstat klidný uprostřed obecného chaosu.

V deníku spisovatele Dostojevského čteme: „Jenom klid je zdrojem každé velké síly... Ale jemu se u nás nevěnuje vůbec žádná pozornost. V hlavách lidí nevládne žádný klid, a to ve všech vrstvách společnosti, a proto nejsou pevná ani naše přesvědčení, ani názory, naše nervy ani požadavky.“ Nedostatek vnitřního ticha nutně negativně ovlivňuje veškeré dění a vnáší do něho nejistotu, nerovnováhu a zmatek. Legendární rabín Moše Löb to vyjádřil lapidárně: „Člověk, kterému každý den nepatří jedna hodina, není člověkem.“

Klid je mlčenlivým základem, ze kterého vychází bytí, a je také nehlukným cílem, v němž se všechno pravdivé naplňuje. Chvilka ticha umožní lépe porozumět životu i řeči všech věcí: kameni na kraji cesty, květině na poli, mrakům na obloze – to vše k nám mluví. Pro duchovní praxi je meditativní ztišení nad Písmem, při liturgii a modlitbě, při zpytování svědomí přímou nezbytností. Neboť nemáme být mnohomluvní jako pohané, ale naopak máme vnímat Boží tichost, jeho přítomnou milosrdnou lásku a mít otevřený duchovní zrak a sluch pro tajemství, které k nám přichází od Otce světél. Jde o **naslouhající mlčení**. Staří otcové pouště nám předali svou zkušenost, která nám může pomoci, když doporučují: „Prchej, mlč, buď zticha!“

Prchej: To je první krok, který nás vede na osamělé místo, kde zmlknou naše starosti i vzpomínky a my se zklidníme. Zjistíme, co je důležité a co by nás naopak jen zdržovalo. Stáváme se samostatnými, nic zvenku nás neovlivňuje. Začínáme žít pomaleji, ale o to intenzivněji. I když se nemůžeme vzdálit od hlasitého světa, naše nitro je klidné.

Mlč: Přestaň mluvit sám se sebou, dohadovat se, co a jak bylo nebo mělo být, vyčítat něco sobě i druhým. Mlčíme-li, vnitřní podněty se zklidní a nepro následují nás a všechno získává novou, vyšší kvalitu. Alexander Solženicyn napsal: „Teprve když tekoucí voda spočine v ploché zátocce nebo v klidném malém jezírku, kde se nepohne ani vlnka – teprve tehdy

vidíme v zrcadlícím se jasu každý lístek blízkého stromu, každý mráček na obloze a plnou modrou hloubku nebe.“

Ztiš se v hloubce svého bytí, abys byl schopen říci: „**Pane, ne jak já chci, ale jak chceš ty!**“ (Mt 26,39) Tím se dobrovolně, ale s velkou důvěrou vydáme do Boží vůle, která pro nás přeče chce jen dobré. Cítíme se pak být doslova vtaženi do tajemství přítomného Boha a v něm najdeme bezpodmínečný klid a důvěryplné spočinutí. Teprve když se

takto v hlubokém, soustředěném mlčení setkáme s Bohem, zakusíme plnost jeho lásky a jsme schopni unést svůj vlastní kříž. Poznání apoštola Pavla, jak o něm čteme v jeho listech, vzešlo z hlubokého mlčení jeho vnějších smyslů a v plném přijetí toho, co od něho požaduje sám Pán: „Co oko nevidělo, co ucho neslyšelo a nač člověk nikdy ani nepomyslí, to všechno Bůh připravil těm, kdo ho milují. (1 Kor 2,9)“

P. Miloslav Fiala OPræm.

(Převzato z Apoštola Božího milosrdenství)

Postní duchovní obnova se svatým otcem

/2/

Pro letošní postní dobu jsme připravili opis meditační brožurky Čtyřicet dnů na poušti s Benediktem XVI., která je sestavena z jednotlivých citátů Svatého otce obsažených v promluvách při jeho návštěvě České republiky v září 2009. K citátům je připojeno několik slov, která nám mohou pomoci vztáhnout tuto myšlenku na sebe samé. (Brožurku připravila Marie Svatošová)

4. 3. – Mnohé formy chudoby vznikají z osamělosti, z nedostatku lásky a z odmítání Boha. (4)

Uvědomuji si, jaké bohatství vlastním, nepatřím-li do této kategorie chudáků? Jsem za to Bohu dost vděčný? Už jsem někdy někoho z takové bídy vytáhl? Pokud ne, nejspíš ani netuším, o jakou radost se připravuji. Pokusím se to dnes?

5. 3. – Je tragédií člověka, když si myslí, že si může stačit sám nebo že je pouhým bezvýznamným a pomíjejícím jevem. (4)

Pýcha předchází pád. Ten nevyhnutelně čeká každého, kdo si namlouvá, že Boha nepotřebuje. Nebezpečný je však i druhý extrém – malomyslnost, mindrák, třebaže maskovaný hávem „svatých“ pokory. Jsem milované dítě Boží – uvědomuji si svou hodnotu?

6. 3. – V tomto světě jedině Kristus je spolehlivou nadějí. To je zvěst, kterou jsme povoláni každodenně hlásat a dosvědčovat. (4)

Aby člověk mohl něco věrohodně hlásat a dosvědčovat, musí tomu nejprve sám věřit. Je opravdu mou jedinou spolehlivou nadějí Kristus? Nespolehám se příliš sám na sebe? Na své hmotné zabezpečení?

7. 3. – Své rodinné, pracovní a školní plány,

jakož i všechny aktivity opřete o víru v Krista, který nikdy své přátele neopustí. (4)

Preferovat vůli Boží před vůlí svou neznamená, že nemohu mít žádné své vlastní smělé plány a ambice. Mohu, jen je musím ve fázi záměru, projektu i realizace stále korigovat evangeliem a být ochoten se jich vzdát, nejsou-li s ním v souladu.

8. 3. – Ježíš nás ujišťuje o své pomoci, zároveň však vyžaduje, aby se každý osobně nasadil a šířil jeho univerzální poselství lásky a pokoje. (4)

Osobně se nasadit znamená vydat do Ježíšových rukou všech svých pět chlebů a obě rybičky. Nic si nenechat, nedělat si tajné zásoby, nebát se s ním jít do rizika. Teprve pak se mohou dít zázraky. Už jsem to někdy zkusil?

9. 3. – Křesťanství má mnoho co nabídnout v praktické i etické oblasti. Avšak Bůh nabízí hlubší skutečnost: nabízí spásu! (5)

Aktivity spolků a stran založených na humanismu jsou mnoha lidem velmi sympatické. Jeví se jim prakticky totožné s křesťanstvím, jen s tím lákavým rozdílem, že na ně nekladou tak náročné požadavky. Ovšem taky jim nemohou nabídnout spásu. Chápu ten obrovský rozdíl?

11. 3. – Křesťané by se neměli krčit ze strachu před světem, ale spíše se odvážně podělit o poklady pravdy, které jim byly svěřeny. (5)
Jestliže jsem se já dostal k pokladu pravdy o Kristu, znamená to, že někdo se o něj se mnou podělil. Komu za to vděčím? Kdo to byl? Rodiče? Prarodiče? Kamarádka? Spoluzák? Sousedka? „Náhodný“ spolučestující? Jak to udělal? S kým jsem se podělil já?

12. 3. – I dnes musí mít křesťané odvahu povzbuzovat lidi k obrácení vyplývajícímu ze setkání s Kristem a ústícimu do nového života v milosti. (5)

Sypat druhým popel na hlavu se slovy „obratte se a věřte evangeliu“ si nemůže dovolit laik, ale jen kněz na Popeleční středu. Ovšem oba, laik i kněz, by měli denně nabízet lidem kolem sebe jiné měřítko, než se ve světě obvykle užívá. Nikoli moralizováním, ale tím, že sami sobě pozvolna zvedají latku, aby se připodobňovali Kristu.

13. 3. – Prosme Pána o odvahu dělit se o nadčasové pravdy vedoucí ke spáse, aby formovaly společenský a kulturní pokrok tohoto kontinentu. (5)

Nepodléhám skepsi a pocitu bezmoci? Nerezignuji? Nenechal jsem si namluvit, že kromě volebního práva nemám žádnou jinou možnost ovlivňovat dění ve společnosti? A co modlitba? Ta je nic? Jak vlastně na tom jsem se svou vírou v Boží všemohoucnost? Mám ji vůbec?

14. 3. – Spása získaná Ježíšovým utrpením, smrtí, vzkříšením a nanebevstoupením nás proměňuje, ale i nutí sdílet tuto Dobrou zprávu s ostatními. (5)

Když spolubratru ve víře na dotaz o zdraví odpovím mávnutím ruky a slovy „Všechno mi napomáhá k dobrému“, pochopí, že úplně fit nejsem, ale vím, jak si s tím poradit. Sdílet Dobrou zprávu však musím i s nevěřícími, ovšem bez použití slov jim nerosozumitelných! Umím to? Dělán to?

15. 3. – Minulé století vidělo padnout nemálo mocných, o nichž se zdálo, že dosáhli výšin takřka závratných. A najednou byla jejich moc pryč. (6)

Stačí vteřina a z mocného se stane bezmocný. Krevní sraženina ucpe mozkovou cévu, suverén

a despota na půl těla ochrne, ztratí řeč a zároveň i moc, nejen nad světem, ale i nad vlastními svěřenci. Jindy mocného vysadí ze sedla voliči, převrat nebo šéf firmy. Pomůže-li mu to pochopit a uznat, že Pánem všeho a všech je Bůh, není to žádná tragédie, je to výhra.

16. 3. – Ti, kdo popírají Boha, a v důsledku toho postrádají úctu k člověku, mají snadný život jen zdánlivě. V hloubi jsou nešťastní a nespokojení. (6)

Zlého člověka snadno odsoudíme, ale už se moc nezamýšlíme nad příčinou. Ta nám většinou zůstane utajena. V každém případě jde o člověka nešťastného, volajícího o pomoc. Určitě mě neubude, když se za něho aspoň pomodlím: „Bože, odpusť mu, neboť neví, co činí.“

18. 3. – Pouze ten, kdo v srdci uchovává posvátnou „bázeň Boží“, má důvěru i v člověka a dokáže věnovat svůj život k vytvoření spravedlivějšího světa. (6)

Přispívat k vytvoření spravedlivějšího světa bychom měli všichni, avšak poslanci to mají, alespoň po dobu svého mandátu, přímo v náplni práce. Jsou za to i dobře placeni. Ne vždy se jim to však daří. Proč asi? Že by jim chyběla „bázeň Boží“? Vyprošuji jim ji? Myslím na to, než vhodím volební lístek do urny?

19. 3. – Dnes je třeba lidí „věřících“ a „věrohodných“, připravených šířit křesťanské zásady a ideály, jimiž se inspiruje jejich jednání. (6)

Jak věrohodné je moje křesťanství? Čím je inspirováno a ovlivňováno moje každodenní jednání a chování? Vždycky jen křesťanskými ideály a zásadami? Nikdy ne emocemi, náladami, předsudky, únavou, nedodržováním řádu? Co z toho mohu ovlivnit a jak?

20. 3. – Je to svatost, univerzální povolání všech pokřtěných, co je vede, aby nehleděli na vlastní sobecký zájem, ale na společné dobro. (6)

Co je to „společné dobro“? Sociálně-ekonomický blahobyt? Společnost, ve které nikdo netrpí nouzí? Jistěže ano. Ale je to i naším konečným cílem? Materialista odpoví „ano“ a, je-li poctivý, o dočasné společné dobro usiluje. Křesťan odpoví „ne“, je to jen prostředek, cílem je „Bůh“. A je-li poctivý, usiluje o svatost a pomáhá k ní i druhým – modlitbou, osobním příkladem.

21. 3. – Ježíš neváhá navrhnout učedníkům „úzkou“ cestu svatosti. Je to těžké, ale možné, svěří-li se člověk Kristu a spolehne se na něj. (6)

Úzkou cestu svatosti navrhl Ježíš i bohatému mládenci. Ten však „smutný odešel“. Nedokázal se vzdát svého majetku, svých „jistot“, svého zabezpečení. Nedokázal se Kristu odevzdat plně a ve všem se spolehnout jen na něj. A co já?

22. 3. – Dobrý a čestný je ten, kdo nezakrývá sám sebou světlo Boží, nevynáší sebe, nýbrž nechává skrze sebe prosvítat Boha. (6)

Svatému Pavlovi to bylo jasné: „Když na něco stačíme, je to od Boha!“ (Kor 3,4). Je to jasné i mně? Nechlubím se občas cizím peřím? Příznávám pocitivě autorství Bohu kdykoliv se mi něco dobrého podaří? Nahlas? I před nevěřícími?

23. 3. – Putovat rozhodným krokem ke svatosti je těžké. Necháme-li se však přitahovat Bohem, který je Pravda a Láska, náš krok bude pevný. (7)

Mohu do kopce stoupat sám, ale taky mi může někdo podat ruku a táhnout mě. Výsledek je stejný, ale rozdíl ve vynaložené námaze je velký. Bůh mi pomocnou ruku nabízí vždycky – je pouze na mně, zda se jí chytnu hned nebo až už nebudu popadat dech. Mám svobodu. Mám i pokoru?

25. 3. – Když se srdce člověka otevře Božím plánům, není už namáhavé rozpoznat a následovat jeho hlas. (7)

Ani ten nejdokonalejší kardiostimulátor nemůže lidské srdce přinutit, aby se otevřelo Božím plánům. Takové zásadní rozhodnutí musí – vlastně nemusí, ale v rámci svobodné vůle může – udělat každý sám za sebe. Dokud se k tomu neodhodlá, nemůže se divit, že Boží hlas v hluku světa neslyší. Slyším ho já?

26. 3. – Pán skutečně každého volá jménem a každému chce svěřit zvláštní poslání v církvi a ve společnosti. (7)

Kdepak se momentálně nachází pověřovací dekret znějící na mé jméno a podepsaný samotným Ježíšem? Nečeká v jeho ruce mnou ještě nepřijatý? Nebo byl sice kdysi převzat, ale je někde založený a dávno zapomenutý? Beru ho vážně? Mám ho denně na očích? Zpytuji svědomí v konfrontaci s ním?

27. 3. – Křest z vás udělal Boží děti a údy jeho těla, to jest církve. Ježíš vás neustále zve, abyste byli jeho učedníky a svědky. (7)

Křesťanství není tříletý učební obor. Ani apoštolové nedostali výuční list po prvních třech letech, ale až poté, co se osvědčili jako svědkové. S výjimkou Jidáše svědčili všichni svým životem, Jan i statečností pod křížem a přijetím Marie, ostatních deset podepsalo zprávu o Zmrtvýchvstání a vlastní krvi. Jakým učedníkem a svědkem jsem já?

28. 3. – Papež vás žádá, abyste svou víru žili s radostí a nadšením, abyste rostli v jednotě mezi sebou a s Kristem. (7)

Radost a nadšení jsou „nakažlivé“. Neuniknou pozornosti, lákají, přitahují, oslovují, vzbuzují zvědavost i touhu. Nemusí se ani moc o zdroji radosti mluvit, lidé se sami po něm začnou ptát, bude-li jim mezi námi a s námi dobře. Projevuje se moje křesťanství navenek radostí a nadšením?

29. 3. – Velký Pátek

Papež vás žádá, abyste se modlili a byli vytrvalí v přijímání svátostí, zvláště eucharistie a svátosti smíření, a pečovali o svou křesťanskou formaci. (7)

Papež jako nástupce Petřův je před Bohem zodpovědný za celou církev a má tudíž právo na naši poslušnost. To, co po nás chce, je evidentně v našem vlastním zájmu. Byla mu svěřena určitá moc, v té je však, stejně jako Bůh, omezen naší svobodnou vůlí. Můžeme a nemusíme poslechnout. Jak pečují o svou křesťanskou formaci já?

Čísla z závorky za výroky Benedikta XVI. značí, kdy a kde jsme je z jeho úst slyšeli:

- 1/ při uvítacím ceremonálu na ruzyňském letišti
- 2/ u Pražského Jezulátka v kostele Panny Marie Vítězné
- 3/ při modlitbě nešpor v pražské katedrále
- 4/ v homilii při mši svaté v Brně – Tuřanech
- 5/ na pražském arcibiskupství k zástupcům Ekumenické rady církví ČR
- 6/ v homilii při mši svaté ve Staré Boleslavi
- 7/ v poselství mládeži po mši svaté ve Staré Boleslavi
- 8/ při závěrečném ceremonálu na ruzyňském letišti

SVĚDECTVÍ VŠEDNÍHO DNE

V křesťanství je spousta fascinujících momentů, ale co mne neustále udivuje, je skutečnost, že každý okamžik našeho života, ten všední i ten tragický, je otevřen Božímu doteku.

Ve vánoční době došlo v mé rodině k několika nepříjemnostem, které mě pobouřily a zranily. Věděla jsem, že jako správný křesťan musím odpustit, ale mé ješitné ego zároveň hledalo nějakou cestičku, jak sice odpustit, zároveň však dát najevo svou dotčenost a ukřivďenost. Napětí mezi povinností a chtěním vrhalo temný stín i na vánoční radost.

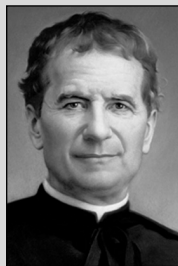
Pak jsem, už ani nevím kde, narazila na výrok, že člověk nemůže být svobodný, nezvládne-li své negati-

vní emoce. S tímto či podobným tvrzením jsem se již několikrát setkala, souhlasila jsem s ním, ale nikdy jsem neměla pocit, že se týká mne. Tentokrát jako bych jej viděla vytištěný tučným písmem. V tomto momentě jsem si uvědomila, že se mě Bůh tiše, ale velmi důrazně ptá: „Rozumíš?“ Pochopila jsem – má dotčenost, ukřivďenost a sebestítost jsou oněmi negativními pocity, které je nutno zkrotit, abych se od nich osvobodila, jinak mne převálcují. Odhodila jsem je tedy, i když to nebylo snadné, a můj život opět získal chuť a vůni.

Bůh nás nementoruje, mluví k nám tiše, vlídně, ale rozhodně. Nastíní, jak bychom měli něco řešit, ale nenaléhá. Poslechneš-li, čeká tě mír a pokoj, odmítneš-li, je to tvá vlastní škoda. Děkujeme neustále Bohu, že nás soustavně vede k pravé svobodě. **Anežka**

ADORACE V PŘEDVEČER SVÁTKU DONA BOSKA

Ve středu 30. 1. 2013, byla po mši svatě v KCMT pravidelná adorace Nejsvětější svátosti. K rozjímání v předvečer svátku sv. Dona Boska použil Jarda Olšanský myšlenky ze života Dona Boska vztahující se k Eucharistii a připravil skladby *O Salutaris Hostia* od různých autorů. Skladby nacvičil s několika zpěváky pan Mátl, který je také doprovázel hrou na harmonium.

Nejsvětější svátost vystavil na oltář P. L. Souček za zpěvu prvních 4 slok chorálu *Pange lingua*, vyslechli jsme rozjímání na téma **Eucharistie v kněžském životě Dona Boska. „...bylo na něm vidět, že klečí před Bohem“**. Pak šel kněz sloužit věřícím do zповědní místnosti, zatímco jsme mohli prožívat blízkost a vznešenost eucharistického Ježíše v krásné monstanci vyvýšené na běloskvoucím oltáři.

Adorace byla rozdělena do několika bloků ticha. Po prvním zazněl hymnus *O Salutaris Hostia* od sv. Tomáše Akvinského (latinsky a také v českém překladu) a dále myšlenky sv. Dona Boska o ovoci, které přináší Eucharistie: **„Mše svatá je tajemným potrubím, skrze něž nám Ježíš posílá ovoce svého utrpení a smrti.“**

Po dalším bloku ticha, kdy jsme mohli o tom při adoraci rozjímát, jsme poznali hudební rozjímání *O Salutaris Hostia*, které složil čtyřhlasně polský autor Pawel Bębenek. Na to navazovaly myšlenky

o duchovní koncentraci sv. Dona Boska tvářící v tvář Eucharistii: **„Přede mší svatou Don Bosko s nikým nehovořil a myslí i srdcem se připravoval na svatou oběť“**.

Posilnění adorací v dalším bloku ticha jsme mohli rozjímát při čtyřhlasu *O Salutaris Hostia* od L. van Beethovena a myšlenkách Dona Boska o Eucharistii v životě věřících: **„Nejúčinějším prostředkem, jak se stát svatým, je svatě přijímání. Je Eucharistie středem mého života?“**

Po posledním bloku ticha naše společenství shromážděné kolem eucharistického Ježíše spolu s knězem zakončilo adoraci 5. a 6. slokou chorálu *Pange lingua* a svátostným pozeňáním.

Jarda Olšanský nás pak pozval ke zhlédnutí filmu o sv. Donu Boskovi do klubovny v suterénu. Připravil pro nás i občerstvení, které andělci z KSK při filmu roznášeli divákům. Myšlenky z adorace se nám tak doplnily příkladem života Dona Boska, který dovedl čerpat z úcty k Eucharistii a přivádět hochy, které měl rád jako vlastní, ke zbožnosti a životu pro Krista.

Svátek patrona mládeže a ctižele Panny Marie Pomocnice křesťanů jsme tak mohli, naplnění hlubokými myšlenkami i dozvuky krásné hudby, prožívat s Eucharistií podle vzoru světce Dona Boska. V. O.

INFORMACE/PŘIHLAŠOVÁNÍ

Jaroslav Olšanský – 603 256 411
jarda.olsansky@kskpraha.cz
www.kskpraha.org

Výprava na Divoký západ

Zdály už je slyšet dusot koňských kopyt, hvízdání kovbojů i válečný pokřik Apačů.

Již devatenáctý letní tábor od KSK čeká právě na vás! Letos vás zaneše až na Divoký Západ, a to od **20. července do 3. srpna 2013**. Při stavbě železnice napříč Amerikou, která vede přes území indiánů, se ale jeden z bělochů rozhodne porušit mírovou smlouvu s Apači. Na jakou stranu se přidáte? Podlehnete nesmyslnému boji s původními obyvateli, nebo se spíše jako Old Shatterhand pokusíte s nimi spřátelit? Necháte se unést touhou po zlatě a sny o ovládnutí nové země, nebo budete indiánům naslouchat, učit se jejich schopnostem a dál rozšiřovat poselství míru? Už toto léto se rozhodne!

Cena tábora je **3100 Kč** a zahrnuje:

stravu 5x denně, výlety, ubytování (stany s podsadou), dopravu, návštěvu aquaparku, po-táborový sraz a odměny.

Pro získání bližších informací a přihlášky můžete navštívit internetové stránky www.kskpraha.org, nebo nás kontaktovat na e-mail taborksk@gmail.com

Těšíme se na Vás v létě!

Vítek Zahradník hlavní vedoucí, tel. 724 362 736
Lucie Skrčená zástupce, tel. 721 770 421.

Pozvánka na nácvič pašijí

Zveme děti a mládež k nácvič našeho tradičního velikonočního představení: Bachovy Pašije podle Jana.

Je to výjimečná příležitost, při které lze aktivně prožít velikonoční poselství a opravdu intenzivně se seznámit s významným uměleckým dílem.

Zkoušky budou pravidelně každé pondělí od **17.00 hodin v KCMT** počínaje pondělím **25. 2. Víkendové soustředění** proběhne v sobotu **16. a v neděli 17. 3. a generální zkouška** v sobotu **23. 3.** Zpěváky zveme na zkoušky sborů, které se konají každé pondělí **od 19.00 hodin**. Instrumentalisty zveme na **zkoušky komorního orchestru** každé pondělí **od 20.30 hodin**.

Představení se uskuteční na Květnou neděli 24. 3. 2013 od 16.30 v KCMT.

Tradiční křížová cesta na Petříně v neděli 17. března

Přijměte pozvání a poďte společně prožít modlitbu křížové cesty na Petříně. Sraz je v 14.30 před bazilikou Panny Marie u premonstrátského kláštera. Křížovou cestu povede a těší se na vás P. Mariusz Kuźniar

MATEŘSKÉ CENTRUM DOMEČEK – PROGRAM NA BŘEZEN

Kurz efektivního rodičovství

7 lekcí vždy ve čtvrtek od 18.15 do 21.15. První lekce ve čtvrtek 7. 3. 2013.

Lektor: *Mgr. Vlasta Hamalová*.

Jak lépe porozumět svým dětem, jak s nimi správně komunikovat, jak řešit konflikty bez křiku a jak čerpat podporu pro sebe v rodičovské roli. Kurz je veden v uzavřené skupině formou prožitkových her, modelových situací, praktických cvičení a diskusí. Cena: 1 200,- Kč za osobu, 2 000,- Kč za pár. Přihlášky a informace do 22. 2. 2013 na e-mail mcdomecek@seznam.cz.

■ **So 23. 3. od 14.00 – Velikonoční dílna.** Přijďte k nám strávit příjemné odpoledne. Dospělí a děti od 10 let připraví vajíčka batikovaná voskem, závěs na dveře a hnízda se svíčkami na stůl. Souběžně bude probíhat dílnička pro malé od 3 let (zdobení vajíčka, jarní zahrádka, zápich). S sebou aspoň 4 vyfouklá vajíčka, ostatní dekoraci zajistíme. Vstupné: 70,- Kč pro dospělého účastníka nebo dítě nad 10 let; 30,- Kč pro dítě od 3 let. Nutno přihlásit předem do pátku 15. 3. 2012 v MC Domeček nebo na e-mail: mcdomecek@seznam.cz.

■ **Út 16. 3. od 10.00 – Přednáška Prevence úrazů dětí a bezpečnost v domácnosti.** Úrazy v domácnosti, požární bezpečnost, základy první pomoci, život ohrožující stavy, lékárnička první pomoci pro domácnost. Pozvání přijal plk. Mgr. Vít Pernica z Hasičského záchranného sboru hlavního města Prahy. Pokud není napsáno jinak, vstup na přednášky je 50,- Kč včetně pobytu dětí v herně.

Více na www.mc-domecek.cz.

TRADIČNÍ BURZA OBLEČENÍ A OBUVI

Klubovna číslo 2 v Komunitním centru MT na Hájích

- příjem ošacení: **neděle** 7. 4. 10.30–11.00
- pondělí** 8. 4. 16.00–19.00
- vybrat si můžete přijít **v úterý** 9. 4. 16.00–18.00
- ve středu** 10. 4. 16.00–18.00

Věci, které přinesete do burzy, mohou být poškozené, ale musí být čisté! Po přebrání budou odvezeny Diakoníí Broumov k dalšímu využití. Vítejte příspěvek na dopravu, papírové krabice (banánovky) nebo velké pytle. **Také prosíme o pomoc při balení ve středu 10. 4. v 18.00 hod.**

Prosíme o důsledné dodržování stanovených časů a odkládání přinesených věcí jen na určené místo.

Bližší informace na tel. 737 374 921 nebo 739 986 515.

INZERCE • NABÍDKA • POPTÁVKA

■ **Nabízím pomoc nemocným a osamělým • Králová**, tel.: 222 962 239, mob.: 731 705 279.

■ **Nabízím stavební práce, malování, údržbu • Martin Štark** – tel. 720 588 758, stark.m@seznam.cz

Hledáme hodnou a vitální náhradní babičku (popřípadě i s dědečkem) pro společné sdílení, hraní, popovídání, procházky nebo výlet. Máme dva chlapečky – 1/2 a 4 roky. Manželova rodina je daleko a já již rodiče nemám, mě i dětem tento kontakt chybí. Pokud jste na tom podobně, ozvěte se na tel. 605 57 14 33, nebo mailem: m.maronni@seznam.cz.

ŽIVOT FARNOSTI • AKCE • SETKÁNÍ

Páteční dopolední setkávání v KCMT (nejen) pro starší od 9 hod. Na programu je bohoslužba slova v kapli a poté společné posezení ve foyer. Setkávání koordinují manželé Jana a Viktor Friedovi. Srdečně zve P. Mariusz.

■ **4. 3. (pondělí) od 20 hod. v KCMT – setkání společenství Hnutí fokoláře.** Slovo života na března: „Kdo z vás je bez hříchu, ať po ní hodí kamenem první!“ (Jan 8,7) – Friedovi – tel. 731 625 949.

■ **Biblická hodina** s P. Ladislavem se koná každé úterý od 18.45 hod. na faře u sv. Františka z Assisi.

■ **Setkání maminek na mateřské dovolené** se koná každou středu dopoledne od 9.30 hod. do 11.30 hod. v **Komunitním centru Matky Terezy**, v suterénu, v klubovně číslo 13. V březnu se maminky sejdou 6., 13., 20. a 27. (6. a 20. 2. s účastí kněze, od 9.30 hod. s možností svátosti smíření, potom sv. přijímání.) (Katka Friedová 603 286 513).

Program KCMT

www.kcmt.cz

■ **3. 3. 18.00 – Koncert Musica Academica:** V rámci cyklu postních a velikonočních koncertů zahraje neprofesionální komorní orchestr se čtyřicetiletou tradicí.

■ **Od 4. 3. – Kurz Máma a táta pro 21. století** – posilování rodičovských kompetencí, více Macounovi, tel. 602 972 887.

■ **7. 3. – Vernisáž fotografií „Mně můžeš říci vše“ Leny Jasmíny Hýbkové** ve dvou variantách: **9.30** pro děti předškolního a školního věku s doprovodným programem pohádky „Barevní kamarádi“ v režii Leny Jasmíny Hýbkové z občanského sdružení MIDU – Milosrdné duše. V **15.30** proběhne slavnostní otevření výstavy s navazující přednáškou „O životě a díle Matky Terezy“ pořádanou Nadací sv. Františka z Assisi.

■ **9. 3. 9.00–12.00 – Brigáda v KCMT:** Přijďte se podílet na zkrášlení KCMT před Velikonocemi, přijďte se seznámit s ostatními farníky. Budeme mýt okna, plít záhony a smýčít každý potřebný kout.

■ **11. 3. v 16.00 – Setkání klubu křesťanských seniorů** na téma Velikonoční úvaha.

■ **24. 3. v 16.30 – Bachovy pašije podle Jana** – dramatizace evangelijního příběhu a Brokesova libreta na hudbu Johana Sebastiana Bacha v podání Komorního souboru, dramatické dílny dětí a mládeže. Návik a zkoušky od 18. 2. Komorní soubor, dramatická dílna dětí a mládeže zvou další zájemce k aktivní účasti. Informace Jarda Olšanský (603 256 411, jarda.olsansky@kskspraha.org).

■ **25. 3. v 18.00 – Zastavení u Matky Terezy: Povídání o Foglarovi.** Hosté: Jiří Zachariáš a Slavomil Janov. Životní příběh Jaroslava Foglara, autora knížek pro mládež, a pásmo k 100. výročí založení skautského oddílu „Dvojka“.

■ **7. až 10. 4. – Tradiční burza oblečení a obuvi** (viz informace str.18).

Ú M Y S L Y A P O Š T O L Á T U M O D L I T B Y – B Ř E Z E N

1. Aby spolu s vědomím, že celé stvoření je Božím dílem svěřeným lidské odpovědnosti, rostla i úcta k přírodě.
2. Za biskupy, kněze a jáhny, aby byli neúnavnými hlasateli evangelia až do končin země.
3. Aby všichni, kdo přijali radostnou zvěst evangelia, ji předávali dalším.

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY

KANCELÁŘ KCMT – HÁJE

U Modré školy 1, 149 00 Praha 4
tel: 242 485 826
e-mail: kancelar@kcmt.cz

ÚŘEDNÍ HODINY KNĚZE

Středa 16.00–17.30

FARNÍ KANCELÁŘ – CHODOV

Na Sádce 1296/18
tel: 272 934 261
e-mail: kancelar@kcmt.cz

ÚŘEDNÍ HODINY KNĚZE

Pátek 16.00–17.30

V jiném termínu
po předchozí dohodě

	Kostel sv. Františka	Kaple bl. Matky Terezy
Pondělí	–	–
Úterý	18.00	–
Středa	–	18.00 mše sv. + adorace NS do 19.30, svátost smíření
Čtvrtek	–	18.00
Pátek	18.00 mše sv. + adorace NS do 19.30, svátost smíření	–
Sobota	8.00	–
Neděle	8.00, 20.00*	9.30** , 11.00

* 2. neděle v měsíci ve 20.00 „studentská mše sv.“

** 1. neděle v měsíci v 9.30 speciálně pro rodiny s dětmi

Možnost svátosti smíření vždy 30 minut před bohoslužbou nebo kdykoliv po dohodě

☎ /mob.

e-mail

Farní kancelář (fara – Na Sádce)	272 934 261	mail@kcmt.cz
Marie Špinková (ředitelka KCMT)	731 625 970	kancelar@kcmt.cz
Kancelář KCMT, farní kancelář KCMT	242 485 826, 242 485 829	kancelar@kcmt.cz
P. Mariusz Kuźniar (farář)	272 934 261, 602 136 161	mail@kcmt.cz
P. Ladislav Souček (farní vikář)	242 485 828, 603 932 427	cernymost@yahoo.com
Pavel Urban (jáhen)	272 911 264	
Lucie Rudňanská (past. asistentka)	242 485 827, 733 770 847	rudnanska@kcmt.cz
Jaroslav Šrámek (past. asistent)	242 485 830, 734 547 021	jarda.diki@seznam.cz
Jaroslav Olšanský (past. asistent)	603 256 411	Jaroslav.Olsansky@intax.cz
Charita – Eva Černá (ředitelka)	737 322 569, 242 485 823	kancelar@charitapraha4.cz
Charita – pečovatelská služba	737 948 638, 272 941 972	socialnisluzby@charitapraha4.cz

Číslo účtu: KCMT **4200060575 / 6800** • farnost **19-9362170227 / 0100**

Příští uzávěrka bude **15. března 2013**

NÁKLADY NA 1 VÝTIŠK 12 Kč

fchodoviny@gmail.com

fchodoviny

Zpravodaj ŘK farnosti Praha – Chodov / ročník 12

- Redakce: Katka, Josef, Anežka • foto: farníci, archiv • za obsah odpovídá: P. Mariusz Kuźniar
- <http://www.kcmt.cz/fchodoviny> • Tisk: Garamond a.s. Praha